

2) Nieprawidłowe zastosowanie art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 w zakresie, w jakim Sąd nie uwzględnił należącego do wnoszącej odwołanie słownego znaku towarowego nr 642952 THE BRIDGE.

— Skarżąca przedstawiła wystarczające — w rozumieniu zasady 22 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 — dowody, aby wykazać rzeczywiste używanie słownego znaku towarowego THE BRIDGE.

— Sąd Pierwszej Instancji błędnie zastosował art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94, ponieważ nie dokonał badania mocy dowodowej dokumentów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w celu wykazania używania jej znaku towarowego, a jedynie ograniczył się do stwierdzenia, że Izba Odwoławcza prawidłowo nie uwzględniła wspomnianego znaku towarowego, gdyż wnosząca odwołanie nie wykazała ciągłości używania tego znaku w rozpatrywanym okresie pięciu lat, przy czym wymóg ten nie wynika z przepisów.

3) Nieprawidłowe zastosowanie art. 15 ust. 2 lit. a) i art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94, ponieważ Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił należącego do wnoszącej odwołanie graficznego znaku towarowego nr 370836 BRIDGE.

— Dowody używania przedstawione przez skarżącą celem wykazania rzeczywistego używania znaku towarowego THE BRIDGE należało uznać za wystarczające, by wykazać również używanie znaku towarowego BRIDGE.

— W każdym razie należący do wnoszącej odwołanie graficzny znak towarowy BRIDGE należy uznać za „obronny” znak towarowy w rozumieniu włoskiej ustawy o znakach towarowych i jako taki winien być on zwolniony z obowiązku przedstawienia dowodu na jego używanie.

— Sąd Pierwszej Instancji błędnie uwzględnił argumentację przedstawioną przez OHIM po raz pierwszy w odpowiedzi na skargę (a zatem w każdym razie niedopuszczalną), zgodnie z którą kategoria znaków obronnych jest niezgodna z systemem ochrony wspólnotowych znaków towarowych. W rzeczywistości istnieje wiele argumentów za zgodnością kategorii znaków „obronnych” z systemem wspólnotowym.

4) Nieprawidłowe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, ponieważ okoliczność, że wnosząca odwołanie jest właścicielem różnych znaków towarowych, z których wszystkie zawierają słowo „bridge” (seryjne znaki towarowe), zwiększa prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w odniesieniu do tych znaków rozpatrywanych wspólnie i znaku towarowego BAINBRIDGE.

— Sąd Pierwszej Instancji, mimo przyznania, iż okoliczność, że wnosząca odwołanie jest właścicielem „rodziny” seryjnych znaków towarowych, z których wszystkie zawierają oznaczenie „Bridge”, winna być co do zasady istotna dla oceny istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, w tym konkretnym przypadku nie uwzględnił tych znaków towarowych, ponieważ były one wyłącznie zarejestrowane, a nie używane, podczas gdy w rzeczywistości kwestia używania tych znaków towarowych stanowi okoliczność bez wpływu na fakt, że winny one zostać uznane za „seryjne znaki towarowe”.

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-239/06)

(2006/C 178/38)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G.Wilms, C.Cattabriga, L.Visaggio, występujący w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że odmawiając obliczenia i przekazania środków własnych niesłusznie niepobranych w następstwie jednostronnego zwolnienia sprzętu wojskowego z opłat celnych przywozowych, a także odsetek za zwłokę należnych z racji nieudostępnienia środków własnych Komisji we właściwym czasie, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1552/89 oraz odpowiednich przepisów rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000.

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji jednostronnie udzielone przez Włochy w okresie poprzedzającym wejście w życie rozporządzenia Rady (WE) nr 150/2003⁽¹⁾ zwolnienia celne stanowiły bezprawne wyłączenie na podstawie art. 26 WE i wspólnotowego prawa celnego, powodujące niesłuszne zmniejszenie dochodów z ceł, stanowiących środki własne Wspólnoty. Pomimo ponawianych przez skarżącą wezwań, rząd włoski odmówił obliczenia i przekazania Wspólnocie kwot należących do środków własnych, unikając ich płaćenia przez okres od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 2002 r., a także odmówił zapłaty odsetek za zwłokę od tych kwot, wbrew obowiązującym w tej dziedzinie przepisom.

⁽¹⁾ Dz.U. L 25, str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 29 maja 2006 r. — Fortum Project Finance SA

(Sprawa C-240/06)

(2006/C 178/39)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus (Finlandia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fortum Project Finance SA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 56 WE oraz art. 12 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 69/335/EWG⁽¹⁾ z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału należy interpretować w ten sposób, że sprzeczne z nimi jest nałożenie fińskiego podatku od przeniesienia aktywów (varainsiirtovero), gdy papiery wartościowe zostają przeniesione w sposób opisany we wniosku o wydanie orzeczenia prejudycjalnego, jako aport do spółki akcyjnej, która w zamian przekazuje akcje wyemitowane przez nią w tym celu?

⁽¹⁾ Dz. U. L 249, str. 25.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Koblenz (Niemcy) w dniu 31 maja 2006 r. — Dynamic Medien Vertriebs GmbH przeciwko Avides Media AG

(Sprawa C-244/06)

(2006/C 178/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Koblenz

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dynamic Medien Vertriebs GmbH.

Strona pozwana: Avides Media AG.

Pytanie prejudycjalne

Czy zasada swobodnego przepływu towarów w rozumieniu art. 28 WE sprzeciwia się niemieckiemu przepisowi prawa ustanawiającemu zakaz sprzedaży wysyłkowej nośników obrazu (DVD, wideo) niezawierających oznakowania, które wskazywałyoby na ich poddanie niemieckiej kontroli z zakresu ochrony małoletnich?

Czy w szczególności, zakaz sprzedaży wysyłkowej tego rodzaju nośników obrazu stanowi środek o skutku równoważnym w rozumieniu art. 28 WE?

Jeżeli udzielona zostanie odpowiedź twierdząca, to czy mając na uwadze dyrektywę 31/2000/WE⁽¹⁾, tego rodzaju zakaz jest uzasadniony na podstawie art. 30 WE również wówczas, jeżeli nośnik obrazu został poddany kontroli z zakresu ochrony małoletnich w innym państwie członkowskim UE i jest odpowiednio oznaczony, czy też kontrola innego państwa członkowskiego UE stanowi łagodniejszy środek w rozumieniu tego przepisu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 178, str. 1